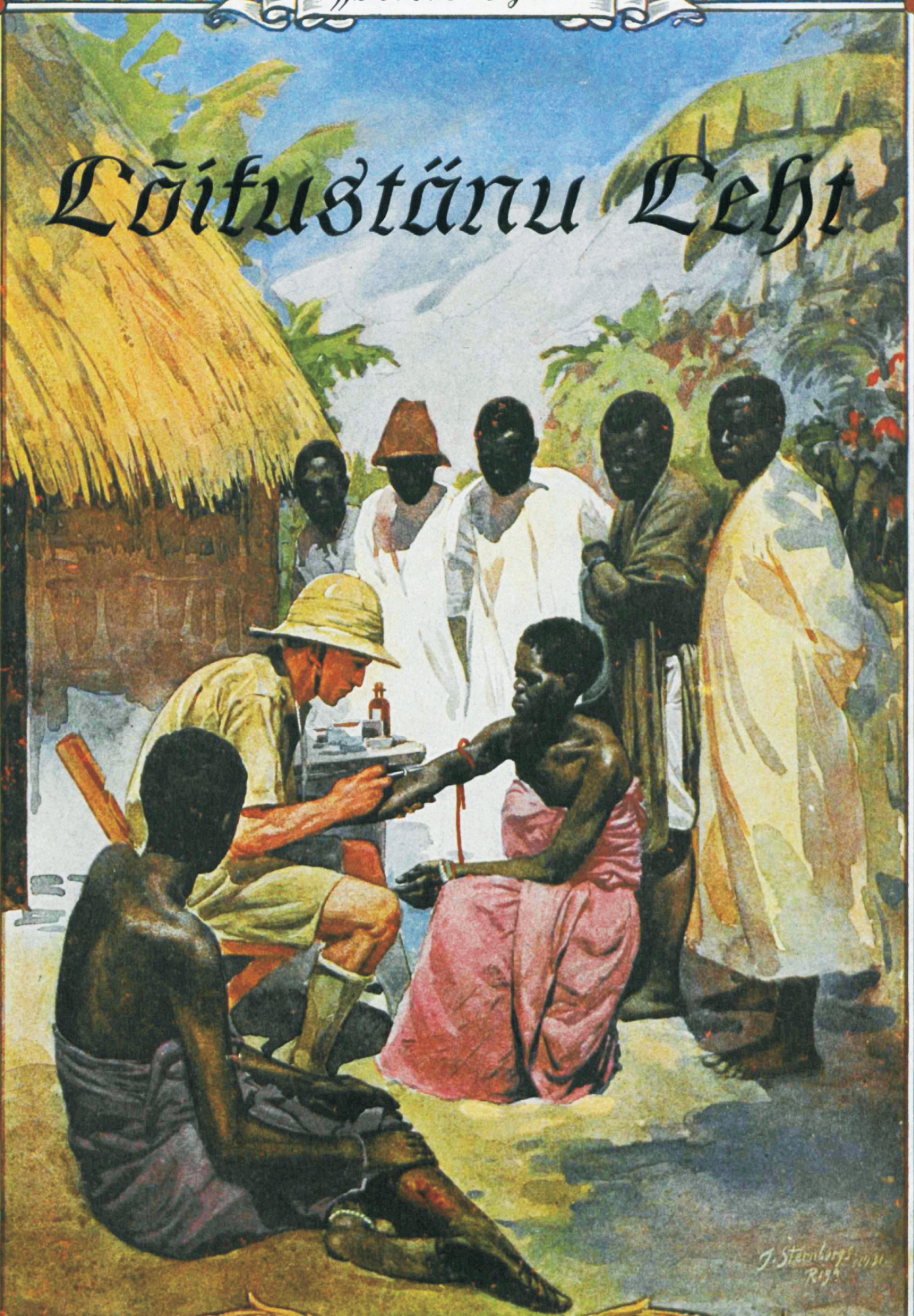
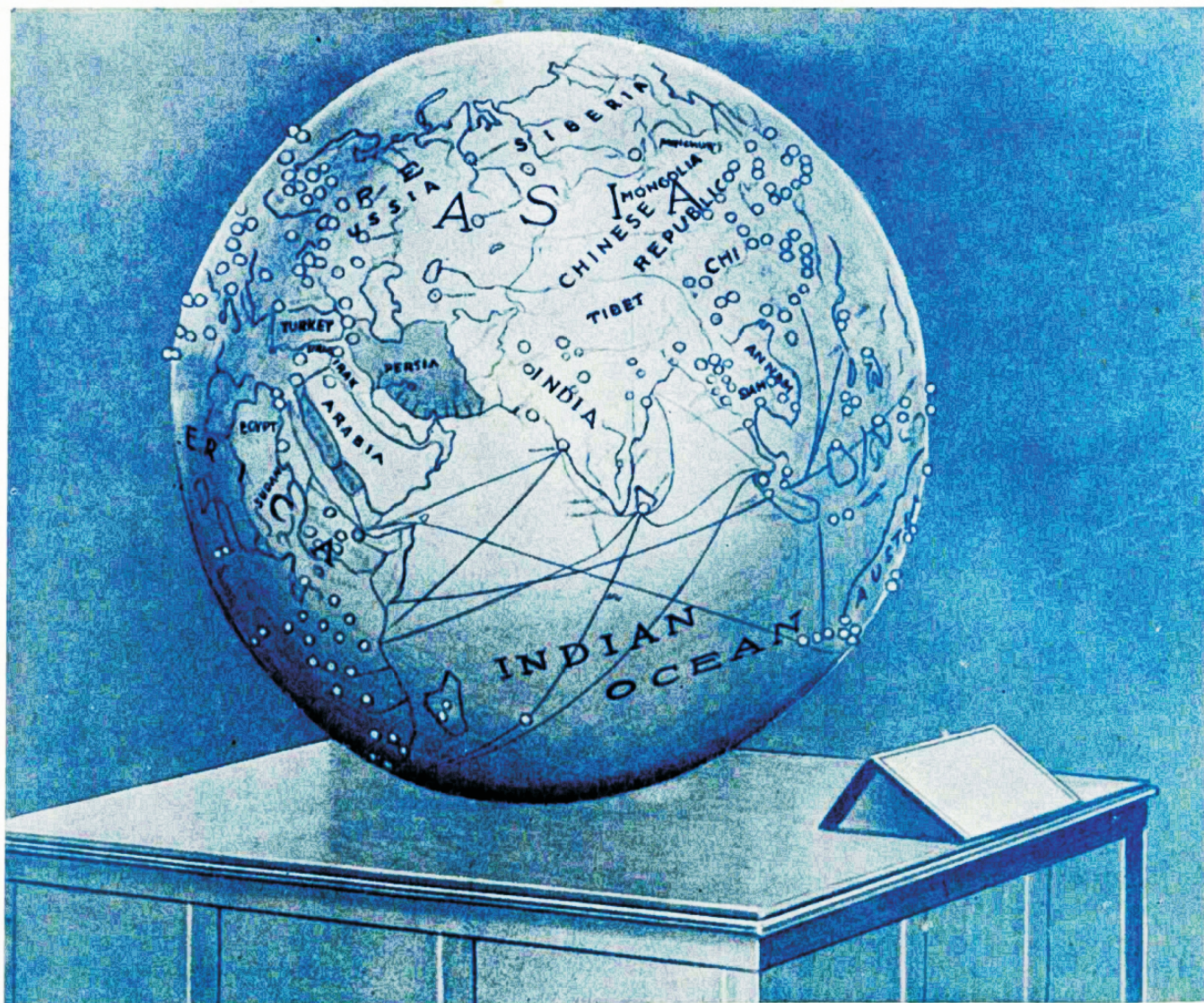

„Meie Aja“

Lõifustänu Leht

Ravituskohad igas
maailmajaos

*Pilt üleilmsele adventmisjonitööle.
Walged täpid maateral tähendawad kohalike maade misjonitöö teftoralduse asukohti.*

✱

*Adwent-kuulutust
lewitatakse üle 140 maas,
394 keeles ja keelemurdes. Ra-
witusaalal töötatakse 95 sanatooriumis ja
haiglas. Hariduspõllul tegutsetakse 2175 koolis,
kus õpib üle 90000 õpilase. 58 trükiasutist lewitawad usu-
lismoraalset ja terwishoidlist kirjandust 141 keeles. Tegewuse puhtast
kasust ei saa osa ükski tegelane, waid ülejäätk tarwitatakse tegewuspõllu
suurendamiseks. 1930. a. saadeti wälja 183 uut misjonäri, arsti ja õpetajat.*

✱

*Need, kellele see misjonileht lewitajate poolt kätte tuuakse, wõiwad
findlad olla, et kõik anded ustawalt misjoniteftkassale edasi antakse.*

Lõifustänu Leht

3. aastaf.

„Õndsam on anda, kui võtta.“ — Paulus.

Nr. 9

Wõimas ülemaailmne liikumine.

Sellest ajast on möödunud üle saja aasta, mil algas üleilmne misjoni- ja haridusliikumine paganamaadel. Waadeldes täna maajagusid, kus rahwa enamus paganad, jah, ka päris pagana- maid, siis peame imestama saamutatud edu üle

palju teisi uueaegseid leidusi on inimsoo wal- gustamisel tegewad. Need on inimpere liikmed üksteisele lähedale toonud. On küllalt põhjust südamest Jumalat tänada nende abinõude läbi saamutatud edu eest paganamaadel.

Rahwatoosolek Ida-Aafrikas, millest 1500 pagan-ristlast oja wõtawad.

nii usulisel, kui hariduslisel ja kõlblisel alal. Kristuse töötus: „Ja sedasinaft kuningriigi ar- muõpetust peab kuulutatama kõiges maailmas“, lähleb täide meie filmade ees. Jumal on selle teostamise wõimaluse eest ise hoolt kannud ja selleks ka tarwidusekohased abinõud annud.

Raudtee- ja laewaliinid, üleilmne postiihen- dus, meredealused kaablid, telegraaf, telefon, auto, õhulaewandus, trükipress, raadio ja weel

Ruid rõdmustades tehtud töö ja edu üle pöörawad meie mõtted loomulikult nendele, kes ei ole weel oja saanud waimuliku walguse õn- nistustest. Neid on weel armult wäga palju.

Mõelgem neile 400 miljonile Hiinas, 320 miljonile Indias, 180 miljonile Aafrikas ja 60 miljonile Jaapanis, kes kõik weel pagan- likus pimeduses. Siis mõelgem weel paljudele misjonitööst puutumata põldudele Afganistanis.

Tiibetis, Hispaania koloniid Afrikas, Somali-
maa ja veel teised kohad. Neis kohtes ela-
wad veel miljonid, kes on furnud Kristusele,
kes veel ärapäästwa armastuse imedest midagi
ei tea.

Meie Onnistegija waim on teguwõimas
waim; tema juhü kogudust ja mõjutab teda
mitte enne rahule jääma, kui iga rahwas ja
keelemurre on kuulnud õnnistuskulutust.

Kui Kristus täna meie seas oleks, siis lä-
heks ta kohe neile waimulikult pimedatele, kan-
natawatele maadele. Tema käed sirutaksid end
välja paganate järele; tema hüüaks veel tä-
na kõikide wastu: „Tulge minu juure kõik —
ja mina tahan teile hingamise saata“. Kuid
Kristus ei ole täna enam nähtawalt meie seas;
ta on taewa läinud ja palub sääl meie eest.
Kuid tema soowib oma teenistusse saada sinu
ja minu käsi, jalgu ja häält. Kas sa tahad oma
jalgu tema teenistusse anda ja minna välja,
päästma neid, kes pimeduses? Tahad sa oma
käsi anda tema teenistusse, et toita waimulikult

Mõjuwaim wõim inimsoo elu terwendamiseks.

Kristlik usund erineb teistest suurtest maa-
ilmausunditest ka sellega, et ta on lewinenud
üle kogu maailma. Kristiuse põhilaused oma
mitmekesistes wormides ja tarwitamistes on
nõnda praktilised, et nad kõigil aegadel wasta-
wad inimkonna hädadele ja toowad abi niipea,
kui inimene allub neile: „Ma olen tulnud, et
neil peab elu ja kõik rohkesti olema“, on Jee-
suse seisukoht ja ülalpidamine inimkonna was-
tu. Sa selle järele peaks ristiuse sõnum olema
Kristuse wabastawa armu kuulutamine, nagu
seda pakutakse maailmale meie Issanda ja
Onnistegija Jeesuse Kristuse läbi.

Maailmale peab toodama sõnum Jumalast,
kes pole ainult wägew ning taewa ja maa
walitseja, waid kes on armastuse Jumal ja ei
tunne suuremat igatsust, kui tuua õnnetule maa-
ilmale rahu. Jumal, suur isa, kes ühendab

Üks neegripäälik oma saatjastonnaga palub ehitada neile foolimaja.

Nõnda kannawad
neegrid oma lapsi.

nälginuid elu-leiwaga? Tahad sa oma keelt
temale tarwitada anda, jutustades tema armas-
tusest ja tunnistades tema kallist äralunasta-
mise tööst? Tahad sa tuua anded Jeesusele, nii
kui hommikumaa targad wanasti? Kui sul
omal puudub wõimalus kaugemale minemiseks,
siis wõid sa selleks teisi kaasa aidata, et ne-
mad wõiksid minna. Kui meie end Kristuse
meelest juhtida laseme; siis leiame ka sel ras-
kel kriisajal teid ja wõimalusi, kuidas selle
üldise suure ülesande täidesaatmiseks kaasa
aidata. Siis on aga ka meile maksew töö-
tus, mis Kristus oma poolehoidjatele jättis:
„Mis te iial olete teinud ühele nendesinaste
mu vähemate wendade seast, seda olete teie
mulle teinud“.

kõik oma lapsed armastuse sidemete läbi; Jumal,
kelle tahtmise ja täitmise wõim ja jõud on piira-
matu; Jumal, nii kaugel eemal ja siiski nii
lähedal, nii saladuslik ja siiski nii tõeline, nii
suur ja siiski iga putuka eest hoolitsew, seda-
jama Jumalat peab kuulutatama maailmale
kristliku usundi elawas sõnumes.

Luukas kõneleb apostlite tegudes Jeesusest, et
ta käis ringi ja tegi head. Jeesus polnud
ainult jutlustaja, tema ei toonud maailmale ai-
nult furnud reegleid ja worme, waid ta tegi
teoks selle, mille ta jutlustas ja kui tugew
aitaja laskus ta alla inimeste hädade juure,
et tõendada end päästjana hädaist. Tema tee-
nus inimkonnale tema maies elus wiibimise
ajal oli mitmekesine, olgu see, et ta terwendas

neid, kes olid waewatud haigustest wõi kurja-dest waimudest, wõi ta rääkis: „Sinu patud on sulle andeks antud“, ikka olid tema teod armastuse teod. Nii on ka praegu sõnum, mille ta jättis oma apostlitele ja kõigile, kes käiwad tema järele, sama=loomuline, see on armastawa hoole ja täie huwi sõnum inimhädade wastu. Meie, kui tema järelkäijad, peaksime alati täiuslikul wiisil püüdma käia tema heategemise eeskuju järele.

Kristliku usundi üks mõjuwamaist iseloomujoontest on armastus. See pole armastus, mis awaldub ainult omaksete ja sõprade wastu, waid see on suur armastus, mida inimene wõtab

konna wastu andis temale selle jõu. Kui meie kõik, kes meie kanname tema nime, wõiksim ka tema andumise, armastuse ja julguse muuta teoks, kui palju parem oleks siis siin maa peal! Meie kohkume kergesti tagasi raskematest ülesannetest; meil ei õnnestu haarata kutset tööle sarnase otsustawuse ja julgusega, nagu tegi seda Jeesus. Paljude arwamise järele on wõimatu üldine pööre heale. Kuna senistel nõrkadel katsetel pole olnud tagajärge, waatame üle mõnegi jotsiaalse pahe. See pole aga armastuse iseloom. Armastus peaks meid Jumala heaks ajama wõtma ette juuri ja meile wõimatuna näiwaid asju.

Muistne raadio.

Ruldakal dal elawad neegrid tartwitawad isefäralisi trumme, millistega nad ümbrusfonnale lõit teated ruttu edasi annawad.

wastu, kui ta astub osasaamisesse Jumalaga ja mis täidab inimese südame sarnase rõdümuga, et ta ei saa waikida, waid peab teatama sellest tundasaanud õnnest teistele inimestele. See jumalik armastus pole paljas meeleerutus, mis kestab mõni aeg, et siis kaduda mittemilligisse, waid ta on sügawalt põhjendatud ja ilmutatakse kaasinimestele alandliku teenistuse läbi.

Jeesuse ajal polnud jotsiaalsed ja majanduslikud olukorrad täiuslikud, ega pole seda ka praegu. Tema ei küsitlenud selle üle kaua, waid tartwitas kogu oma jõu ja kõik, mis oli tema käsutuses, paremate olukordade esile kutsumiseks. Tema pidi kannatama palju wastupanu, teda tabas palju pilget ja põlgust, ja paljud wihkasid teda südame põhjani. Ja siiski ei lasknud ta hirmutada end oma ettefeatud sihile järgnemisest, isegi siis mitte, kui see pidi wiima surma. Suur armastus kadunud inim-

ewangeeliumi jõud ei ütle ialgi üles, kui on tarwis inimesi päästa patust ja tõsta neid õnnistuse elu juure. Kus ristiusk on täies jõus ja täidab inimsüdameid, seal pole rahwuste=waenu ega eelarwamisi mitmesuguste raasfide üle, ei klassiwahesid ega raha walitstust, mis on mõningate wäheste meeste käes ja walitseb inimkonda raudse käega. Ükski inimene ei wõi langeda nii sügawale, et teda ristiusu läbi ei saa tuua tagasi korraliku elu juure. Jumalas on meil kõigil suur isa ja tema järelkäijad on tema lapsed; nemad kuuluwad Jumala juure perekonna juure. „Üks on teie õpetaja, Kristus, aga teie olete kõik wennaksed.“ Matt. 23, 8.

Rahjuks on väga palju Kristuse tunnista= jaid, kes kristliku usundi on wõtnud ümber kui mantli. Nemad tunnistawad, kuid jüda on tühi ja paljas. Nendele on tundmata ohwerdamis=

tahe sifemifest armastustungist. Jeesuse käsku: „Minge kõike maailma“, peetakse tähtsusetuks või heidetakse täiesti kõrwale. Kristiusk on aga elaw! Maailm vajab seda! Meie oleme wastutawad selle eest, et kõigile inimestele võimaldatakse kuulda ristiusu sõnumet!

Kui kristlik ufund Jumala tahte järele leiaks pääsu inimeste juure ja võiks walitseda iga üksiku elus, siis oleks maailmarewolutsioon, nagu seda ajalugu pole enne näinud. Jeesuse õpetused, kui nad aga leiaksid tarvitamist, juhataksid rahwaste elu teistele radadele. Paljudes perekondades walitseks siis riiu asemel rahu, inimseltskond tõstetaks kõrgemale moraali tasepinnale, rahwas ja riik käiksid majanduslifel ja kõlblifel eel, majanduskriiside läbi esile kutsutud hädal ja wiletsusel oleks lõpp ja elul oleks hoopis teine wäärtus.

Jeesus käis ümber, et teha head kõigile, kes tulid tema juure. Meie peame järgnema tema eeskujule. Meie sõnum taewasest Isast, ilmutatuna tema poja Jeesuse Kristuse läbi, on olewiku peatarwidus. Sellepärast peab kogu meie püüe olema kõigi oma jõududega wiia seda sõnumet kadunud inimestele. S. E. S.

Esiwanemate fättemaks.

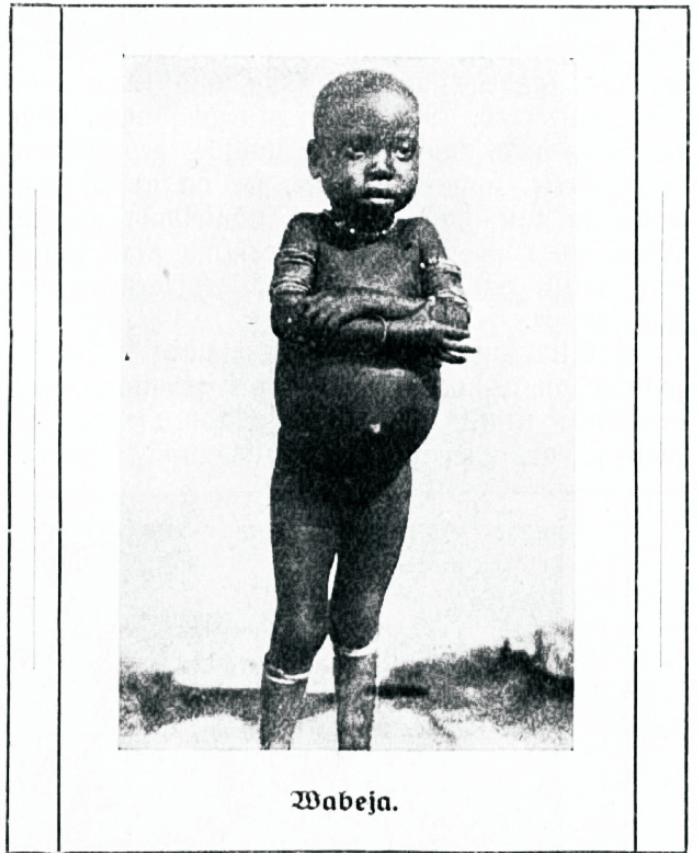
Suba mitu nädalat kõrwetab palaw troopika-päike. Pilwitu taewas päewast päewa. Ükski wihmahoog ei wärskenda janunewat maad. Suba kauemat aega on lootuslik haljendus muutunud süngelt kõrbiks.

Ikka nukramaks ja kurwemaks muutuwad waikomade näod. Eelmine tõotaw saak häwines täielikult rohutirtsude läbi, ja kui nüüd püüsiw põud ka uue lõikuse lootuse häwitab, siis on paljudele piinarikas näljafurm möödapääsematu.

Kõigil on teadmine selle nuhtluse kohta: esiwanemad on wihased. Ja miks nad ei peaks siis ka mitte wihastama? Nende juures on weel elus kolmeaastane „hammaslaps“. Suba siis kui terve tütarlaps kahe hambaga ilmale sündis, olid wanemad otsustanud õnnetust toowa lapse wiia steppi ja jätta kiskjate kätte. Kuid ema arwestas walitsuse walju käsuga ja karistuse kartus wõitis. Pärast seda nuhtlust oli aga esiwanemate kättemaksu kartus weel suurem, kui walitsuse karistuse kartus, kuna walitsus ei tunnusta esiwanemate wiha.

Nii otsustati laps ohwerdada esiwanematele. Stepis walmistati madal ase, kuhu jäeti laps. Ja juba esimesel ööl pidid kiskjad loomad selle kuritöö jäljed kaotama.

Isalt, kes lamas haigena, saadi juba nõusolek. Ka ema ei wõinud ega saanud selle wastu olla, kuna ta ei tahtnud suguwõija kättemaksu.

Wabeja.

Aga hirmus oma armastatud lapse elu eest otsis ema süda wäljapääsuteed. Ja nagu juba sagedasti, nii oli ka seekord kristlik misjon warjupaigaks.

Minu õpetaja, Paolo Wana, tõi surmale määratud lapse misjonijaama. Üks kristlik perekond wõttis lapse rõõmuga enda juure ja pani talle nimeks Wabeja (tänu). Edeliste wanemate juurest on ta küll jäädwalt ära, kuid ema süda on rahulikum, sest ta teab oma kalli elus olewat.

Nii seisab täna Wabeja Teie ees, armas lugeja, kui elaw näide hukkawa hirmu hädaft esiwanemate kadeduse eest ja saatatlikkude patuwõimude pärast. Hirm esiwanemate ees on suurem ja tugewam kui aukartus walitsuse ees. Ka moodsa õhtumaade tsiwilisatsiooni „õnnistused“ on endaga kaasa toonud kõik moodsad õnnetused, nagu ühiskondlik küsimus, raasjide probleem jne.

Oiget, püüwat abi wõib neile pakkuda ainult selle tundmine, kes on õelnud: „Tulge minu juure kõik, kes teie waewatud ja koormatud olete ja mina tahan teile hingamise jaata.“

Britti Ida-Aafrika seminaris.

A. Sprogis.

Walguš foidab Aafrikas.

Olime sõitnud juba neli päewa Resk-Aafrika lõunapoolses osas juurel Schambesi jõel paadiga, mida aerutas ojawalt kuusteist päris-

maalast, kui wafakult harujõele pöörajame, kus me kohtajame ühte meie misjonäri, kelle ümber oli koondunud grupe pärismaalasi. Reiful olles õõfiti lõime jõe kaldale laagrid üles ja kord wiibisime ka sellel paigal, kus oli puhunud Livingstone, kui ta käis jeda piirkonda tundma õppimas. Kuid siin on ikka weel kõik metsfik. Meie misjonär, kes siin juba mõned nädalad olnud, rääkis, et siin ei ole weel ühtegi kristlast, kirikut ega kooli. Maa ja rahwas on weel harimata. Metsloomad aelewad wälju, jõehobused mängewad wees ja suured inim-

iaalgi Kristusest kuulnud, iialgi kooli wõi raamatut näinud, iialgi jutlust kuulnud, iialgi kristlast näinud, waid nad on nii sügawas piimeduses, nagu oleks kõik walgus maailmas kustunud.

Nüüd tuli meie misjonär ja meie käisime tema järel, et leida kohast paika meie misjoni asukoha jaoks, et selle suguwõsa kasuks tööd alata.

Me lõime jõe kaldale laagri üles ja hakkasime ümberkaudu käima ja sealseid elanikke külastama. Igal pool terwitati meid hea

Pärismaalastest kristlaste grupp Sierra Leones, Aafrikas.

jõöjad krokodillid päewitawad jõe liiwafel kaldal.

Inimesed elawad wõrratult lihtfakt. Teiwastest ja rohuist ehitatud onnid moodustawad nende elumaju. Igas onnis on ainult üks ruum ja seal elab perekond ühes koerte, kanade ja kitsedega. Nende riietus koosneb kitsast riideribast puufade ümber. Need inimesed aga ei tunne õiget Jumalat. Temast ei tea nad kõige wähematki, waid nad näewad waewa, et oma furnud wanemate waimude wiha lepitada, kes elada wäikestes nikerdatud puujumalates wõi teatud pühades puudes külla ligidal. Nendele ebajumalatele wõi puudele kantakse hoolega toitu ja wiina waimude jaoks, et nad siis andjale heameelega waataksid ja temale mingit kahju ei teeks.

Nad ei tea midagi tulewikust, ja nende lootused ei ulatu kaugemale hauast. Nad ei ole

wastutulekuga. Ümberkaudsetesse külladesse saadeti teade, et rahwas koguks ühel teatud päewal (hingamispäewal) meie laagri juure, et me nendele wõiksim pidada jutluse; tuli ka suur hulk inimesi kokku.

Tõlgi läbi jutustasime neile lihtfakt ja pikkamööda Loojast, Jeesusest ja tema armastusest ning tema jälletulekust. Kui kõne oli mööda ja inimesed hakkasid lahkudes seginema, tuli wana pealik, kes oma naisega üsna ees seis ja tähelepanelikult kuulas, minu juure, ja umbes kaheksakümneaastane mees andis tõlgile filmadega märku, teda aidata, kuna ta tahtis minuga rääkida. Ma toetusin istmele, kuna tema aga maa peale maha istus ja hakkas usutlema:

„Kas on sealpool hauda elu?“

„Kas meie oleme sealpool tõelised olewused, kui seal elu on olemas?“

„Kas Jumal armastab ainult walgeid, wõi kas on ka Jumalat, kes musti armastab?“

„Kas ma olen nüüd liig wana, et olla jumalamees?“

„Kas wõib Jumal niifugust armastada, kes nii kaua on hõel olnud?“

Kui ma need ja palju teisi küsimusi temale rahuldawalt olin wastanud, tulid talle pisarad filmi, kui ta minule waatas ja suurima tõsifidusega ütles:

„Härra, meie oleme juba kaua teie tulekut oodanud. Ma teadsin, et teistel suguharudel on misjon ja neid on Jumalast õpetatud, kuid senni ei ole meie juure ükski tulnud, et meile temast rääkida. Meie filmid on wäga pimedad, ja meie ei tea midagi tulewikust. Meie oleme nagu metsloomad metsas, kes ei tea kust nad tulewad ja kuhu lähewad. Oh, kuidas meie igatseme õppida tundma üht paremat teed! Me tahaksime teada, mis on õigus ja wale ja tahaksime tundma õppida õiget Jumalat! Kas teie ei jääks siia ja räägiks meile temast?“

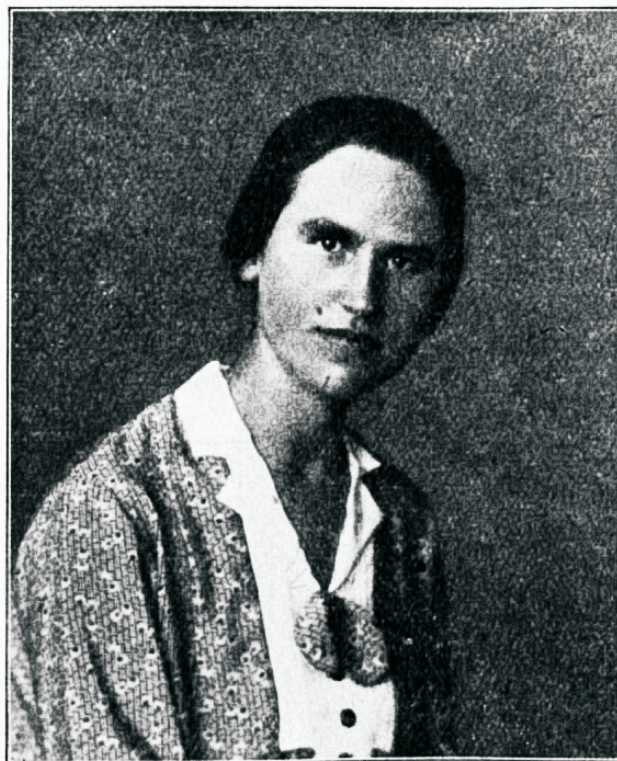
Kui meie temale lubasime, et me tahame tema oma külla lähedale asutada misjonijaama, tema rahwa jaoks, siis ei tunnud tema rõõm piiri. Warsti oli peetud nõu, et muretseada abi hädatarwilikkude hoonete ehitamiseks. Awati üks kool, hakati pidama järjekindlaid koosolekuid, haigerawitfejanna käis külalised mööda, et rawitseada haigeid ja kanda hoolt puhtuse eest küllades; nii oli töö warsti täies hoos.

Kõik see sündis umbes wiie aasta eest. Milline hoopis teine pilt awaneb täna meie filmale kui tookord, kui tegime oma esimese küllaskäigu. Sadanded jumalakujud on maha jäetud ja nende altariid maha lõhutud. Paljudes küllades tulewad lapsed ja noored igapäew korralikult koolimajja, et oma ülesandeid õppida, ja igal hingamispäewa hommikul kutsutakse trumm, mis warem paganlikkudele pidustustele kutsus, külla elanikud kokku jumalateenistusele. Paljud neist on nüüd tõsised kristlased, kes paganlikud kombed maha jätnud ja kõigest südamest Jumala poole pööranud. Uus walgus läigib nende filmades ja uus elustaw lootus täidab nende südant.

Tööst Sierra Leones.

„Sedasama kuningriigi armuõpetust peab kuulutatama tunnistuseks kõige rahwale ja siis tuleb ots.“

Ujast, mil need sõnad räägiti, on möödunud pea kakstuhat aastat. Züngrid efitasid Kristusele küsimuse, kui ta rääkis omast lah-

Missionsär A. Nuta Gestift, Sierra Leones, Afritas.

kumifest ja jälletulemisest: „Millal saab see olema ja mis saab sinu tulemise märk olema?“ Muude märkide seas Jeesus andis ülalnimetatud prohwetikuulutuse. Esimesed usklikud pidid seda kuulutust ainult usus tõdenemas nägema, sest tol ajal oli waewalt selle algust märgata. Täna ei waja meie selleks enam usku, waid oleme ise selle tunnistajad. Ei ole enam maa-jagu, kuhu see sõnum jälletulewast Kristusest ei oleks ulatanud. Siin ei ole mööduandew kliima ega sotsiaalsed olud. Kus iganes inimlapsed elawad, sinna peab see rõõmusõnum kõlama, sest kõik on sama hinnaga ostetud, küsimata rahwusest, haridusest wõi keelest.

Nende ridade kirjutajal on juhuse wiibida maal, mis on tuntud „walge mehe hauana“. Kuigi see nimi igaihte tõsiselt mõtlema paneb, sest igale inimesele on kõige lähem oma isik ja keegi ei taha meelega „surma suhu jooksta“, siiski peab see sõnum ka siia ulatama. Meie, kes oleme paljude „heade annete“ ofalised, oleme wõlglastel neile, kel seda ei ole.

„Rahwas, kes istus pimedas, peab walgust nägema“. Ei ole tarwis palju sõnu kuulutada selgitades, kui tarwiline on kaswatus ja Jumala tundmine. Ra paganad on aru saanud selle tähtsusest, kuigi nad on kui tuhande kõiega seotud oma endiste waadete ja kommete külge. Noorsugu ohwerdab palju selleks, et omada õiget kaswatusi.

Üks noormees tuli kaugelt siitmaalt meie misjonijaama, et omada kristlikku kasvatust. Isa pidi olema talurnud, ema haige, ühtegi tuttawat ei olnud tal, siiski igatsus kasvatuse järele ületas kõik kõrvalküsimused. See ei ole aimukene läbielu, sajan-deid „musti sõpru“ elab sama.

Uwaldan siinkohal mõne lause ühe pealiku kirjast, mille saatsid alataja saame, kus palutakse saata õpetajat, kes näitaks teed õiguse poole:

„Kuuldes, et olete tagasi Euroopast, tahan Teile järgmist teatada. Ühenduses minu pealiku troonile astumisega kutsusin kokku oma linna elanikke ja ütlesin, et nad peaksid omad lapsed saatma misjonikooli. See leidis suurt poolehoidu. Tol ajal oli õpetaja X. siin. Teda külastades kuulsin, et teda on paigutatud teise kohta, kuhu ka sinne kool viidawat. Kirjutasin kohe esimehele ja palusin seda mitte teha. Palun Teid teha kõik mis võimalik, et saata üht teist head õpetajat minu linna, et avada uuesti misjonikool. Meie oleksime väga tänulikud kui võtate meie palve väga tähtsana..“

See näitab kui kõrgelt misjonikooli Aafrikas hinnatakse. Vanemad saadavad meeleldi oma lapsed sinna, selle asemel, et saata neid valitsuse kooli, mis neile tajuta. Meie ühin-

Elleni päisfetega taetud naisterahvas, teda Uganda misjonijaama rätvimisele toodi.

Päälit ühes saatfonnaga palub ehitada kooli Sierra Leones.

gul on siin 18 kooli, kus saavad haridust 582 kasvandikku. Peale selle on õhtused kursused neile, kel päeval ei ole võimalik osa võtta igapäevaste kohuste täitmise tõttu. Paljud õpivad lugema alles meheas. Iga õpetaja ülem püüe on harilikkude õppeainete kõrval õpetada elama pühast ja korralikku elu, millel siin eriline tähtsus. Rahvas elab teadmatuses. Puhtus, väline kui seesmine, puudub, mille tõttu peavad lõikust haigused ja enneaegne surm. Olen ise haavu näinud, mis võtab oma alla kämblalaiuse pinna. Sarnased haavad ei ole saadud õnnetuse tagajärjel, vaid selle algus on üsna väike wistrik, mis mustuse tõttu kiirelt suureneb ja on nii mõnele viis, kuus aastat piinaks.

Ka igatsus Sumala tundmise järele kasvab. Üks pärismaalasest õpetaja kirjutab omast töökohast: „Palwenädal oli meile täieline waimulikkude õnnistuste aeg. Hingamispäeval pea kogu linn paastus ja pidas hingamispäeva meiega seltsis. Järgmisel hingamispäeval oli pühendus-koosolek. Sumala waim töötas meie seas. Isegi hallpead islami usu poolehoidjad unustasid igasuguse eelotsuse ja ühinesid meiega paludes Issandalt pattude andeksandmist ja jõudu kõrgema ja puhtama elu elamiseks. Oli tõesti südantliigutaw näha, kuidas üksteise järele tuldi tuues omad anded Issanda ette... Neli elatanud muslimisti pühendasid omad südamed Issandale ja ühinesid meie väikese hulgaga..“

Rahwad, kes weel wäärjumalate kummardajad, näewad sisse oma ebausju tühjust ja otsivad ärapeasmist Kristuses. Annaks Sumal meile tahet ohwerdada rohkem nende jaoks, kes on äraolenewad meie abist.

Amanda Nuka.

Sierra Leones,
Märtsi kuul 1932.

Üks meie Ida-Aafrika pidalitöbiste koloniis asuwatest haigetest.

Arstlik töö Desfis, Abessiinias.

Sest on möödunud juba kolm aastat, kui meie asutasime oma misjonijaama Desfi, Põhja Abessiinias. Desfi on kaunis suur linn ning asub Abessiinia kiltmaal. Peale selle osutub ta ka tähtsaks keskpunktiks, kuna temast läheb läbi karawaanide tee Addis-Abebast ning Asmarast Eritreasse. See on ainuke misjonijaam nende kahe juure linna wahel ja meie haigla osutub ainsaks rawimisajutuseks kaugelt ümberkaudu. Selle tõttu tuleb meie haiglasse inimesi rawimisele nii kaugelt kui ligidalt.

Paljud neist, kes tulewad meie juure, pole kunagi näinud walget inimest. Nähes meid esimeste walgetena, tunnewad nad meie ees teatavat kartust. Palju meie rawimises on neile imelik ja mõned asjad teewad neile isegi hirmu. Kord tuli meie ambulatooriumi üks naisterahwas ja nähes paari kummikindaid rippumas seinal, hüüdis: „Müüd ma tean, miks siia tulewad wäljamaalased: nad tulewad meid sööma. Näe, sääl on kaks kätt seinal, mis nad pole weel jõudnud ära süüa.“

Mitte alati ei õnnestu wõita kohe nende usaldust. Nad ei tea midagi narkoosist ning kui meie räägime, et anname neile midagi, mis paneb neid magama, et nad ei tunneks operatsiooni kestwusel walu, nad waatawad meile otša suuril silmil, kus peegeldub kahklus ja ütlevad: „Ishi“, see tähendab „Wäga hää“, kuid rääkides nii nad piüüawad teha kõik, mis wõimalik, et aga pääseda arsti käest, kuna ettewalmistused operatsioonile siwendawad neile hirmu. Ja harwa juhtub, et jäärajad tüübid kunagi weel pöördusid tagasi haiglasse.

Iga päew tulewad rawimisele hulgad haigeid. Nad kannatawad kohutawate haawade ja kõige raskemate haiguste all. Paljud neist põewad juba aastaid. Kui nad näewad, kuis

nende haawad paranewad, siis on nad wäga tänulikud ja rõõmustawad neile antud abi üle.

Wahetuhtumisel, mis oli hiljuti selles riigiosas, sai haawata hulk sõdureid ja meie haigla oli ainsaks paigaks, kus nad leidsid rawimist. Nad käisid ära penikoormaid, tulles meie juure suurte hulkadena. Paljudel neist olid haawad kohutawas olekus. Need olid täis usse ja sidumata. Meie rõõmustasime wõimaluse üle anda kõigi nende õnnetutele abi.

Aidates inimesi nende haigustes, meie piüüame neid tuua ka Jeesuse tundmisele, et tema wõiks parandada ka nende südameid, milledele patt on lõõnud walusaid haawu. Mitmelegi neist koidab uus walgus ning nad õpiwad rõõmustama äsja leiitud Lunastajas.

Alles hiljuti awasime siin ka oma kooli, kuid juba on õpilaste arw tõusnud üle 60-ne. Pikisilmi ootame päewa, millal mõned neist noortest on juba valmistatud teiste teenimiseks, ning astuwad ellu, et wiia walgust neile, kes seda weel ei tunne.

Marie Hasenader.

Kuidas Mugga sai nägijaks.

N. S. Wilson.

Doktor Markuse kohalejõudmine misjonijaama ning haigla awamine Põhja-Rodeesias oli elawaks jutuwaineks kogu ümbruses 50-ne penikoorma ulatuses. Paljud awaldasid umb-

Tüübiline abessiinia naine.

usaldust, oli isegi ähwardusi, kuna liikusid kuuldufed, et doktor olla kummalise organisatsiooni agent, mille eesmärgiks olla inimsüdamete ning peade kogumine. Kõik olid ärewad ning sõjakaas meeolus.

Pime Mugga, pagan ja kerjus, kes elas kolmkümmend penikoormat uuest misjonijaamast eemal, oli kuulnud arsti osavusest hirurgina. See pani teda mõtlema. Ja kord, ühel palawal juuipäewal, istudes ning suitsetades oma wäheste sõpradega suure puu all kefet küla, ütles ta neile: — „Mina — pime kerjus — olen täielikult ärarippuw oma wähestest, waes-

kaalumist ning palwetamist tehti operatsiooniks ettevalmistusi.

Esimest operatsioonist olenes ju ära kogu haigla edu. Mõni minut hoolsat, tähepaneliku tööd — ning kae oligi kõrwaldatud. Päewal ja ööl walwas Mugga juures üks inimene, et hoida ära kõik, mis wõiksid takistada lõikuse õnneliku kordaminekut. Lõpuks siiski jõudis kätte päew, mil wõis kõrwaldada sidet. Kui oli langenud wiimane kate, Mugga awas silmad. Ta nägi arsti nägu, kellest oli kuulnud nii kummalisi lugusid, nägi päikesesära ja sõbralikku ümbrust. Esimest korda pääle pikki aas-

Alwitustöö sõnas ja teos.

test sugulastest. Meie arst-nõid oli wõimetu mind parandama. Minu elu ei maksa midagi, olen täiesti kasutu, ja kui ka arst misjonijaamas peaks mind ära tapma, poleks see siiski kellelegi kaotuseks. Mulle aga oleks see wast parem ja külale ka.“

Sellel ainel peeti nõu külaarst-nõiaga ning teiste küla nõuandjatega. Ja kuigi kõik otjustasid wastupidist, läks Mugga siiski oma noorema wenna juhatusel misjonijaama.

Arst leidis, et operatsioon annab Muggale kindlasti nägemise tagasi. Haigla ehitus oli weel pooleli ja nii puudus ka operatsioonisaal, kuid üks onnikene oli selleks enam-wähem kohandatud. Mõned instrumentidest olid weel alles teel. See pani arsti mõtlema. Pääle pikka

taid mõistis ta, kui ülekohtuselt otjustasid ta kaasmaalased arsti üle. Nende sekka oli ilmunud suur häategija. Ta süda oli täielikult wõidetud, kuna ta ees seisis mees, kes oli palju suurem ja targem, kui nende arst — nõid, ja isegi wägewam weel, kui nende suguharu pealik.

Suur muudatus sündis mitte üksi selles ühes isikus, waid kõigil ümberkaudsetes külades sellest ajast saadik, kui arst Markus ajutas misjonijaama ning haigla suguharu pealiku Moia küla lähedale wiis aastat tagasi. Ewangelium on ka käesolewal ajal Zumala wägi, mille abil awanewad pimedate filmad, muutuwad jüdamed ja mis annab häid andeid, nii waimulikke kui füüsilisi neile, kes wõtawad vastu Kristust oma isikliku Lumastajana.

Ethiopia — Abesfiinia.

Ethiopia või Abesfiinia on vanemaid riike Aafrika kirdepooljel rannal, mis jäilitanud tänapäevani oma täieliku iseseisvuse. Selle riigi algus ulatub tagasi kaugele wana aega. Suba Salomoni ajal oli Ethiopia korrapärase riik ja Seba kuninganna oli selle maa walitseja. Abesfiinlased ise usuvad seda kindlasti ja praegu walitsewa dünastia hulka kuuluvad loewad end Salomoni ja Seba kuninganna järeltulijaiks.

Ethiopias elawad mitmed suguharud ja iga neist räägib ise oma keelt. Suurem jagu suguharusid on Hammi joost. Amharad, walitsew suguharu, on Semmi joost. Nende näoworm jarnaneb enam walgele tõule, ainult näowärv on kaunis tume; see olewat ainult „päikest põletatud“. Nendele ei meeldi see sugugi, kui neid mustadeks või neegriteks peetakse.

Järgmine suurem suguharu on gallad. See suguharu on paljude aastasadade eest Lõuna-Aafrikast Ethiopiasse sisse rännanud. Nad elawad Ethiopias põhjapool. Gallad on Hammi joost. Kuid aastasadade jooksul amharadega seginedes, on nad palju nende iseloomu omandanud. Paljudel siiski on jäänud süsimust näowärv.

Tänini on Ethiopia elanud omaette, täiesti lahus muust maailmast. Nii wdib mõista, et see, mis oli pruugiks teistes maades aastasadade eest, on siin weel praegugi. Mis meie piiblist ja ajalooramatutest wanade rahwaste elu- ja walituswiiside kohta loeme, on siin weel tänapäevani olemas kui tõsiasi. Kuski ei ole Aafrika nii aafrikaline kui just siin.

Mis siin puutub ususse, siis on suurem jagu elanikke kristlased, ülejäänud on muhamedlased, aga leidub ka eht paganaid.

Ristiustu minewik selles maas ulatub tagasi apostlite aega. Esimene ristiustu kuulutaja näib siin olnud olewat Wilippusest ristitud Moora-maa kuninga teener. Kuninganna Kandake käskudetaija päritolu ei saa mujalt oletada kui Ethiopiast. Kuid siiski alles neljanda aastasaja algusest saadik on siin ristiusk saanud laiema lewimise osaliseks.

Aga ka enne seda abesfiinlased ei ole olnud paganad. Nende usk on olnud väga jarnane juudi usule. Abesfiinlased seletawad, et nende esimene kuningas Menelik I., Salomoni ja Seba kuninganna poeg, olewat kahekümnekaheaastaselt külastanud oma isa ja tema juures wiibinud kauemat aega, et tooaegset teadust õppida. Ta olewat ka juudiustuliseks saanud. Omale maale tagasi tulles ta olewat kaasa toonud hulga lewiite, preestreid ja sõjamehi, kes siis juudi usku kogu maal lewitunud. Seda tõendab ka tõsiasi, et kuigi abesfiinlased kuuluvad kopti-kirikusse, on nende juures hinga-

Üks metsifumatest pärismaalastest Abesfiinias.

mispäewa pühitsemine kõrgeks peetud kuni XX aastasaja alguseni. Neil päewil oli mul juhus rääkida kõrgekspeetud Abesfiinia piiskopiga. Ta toonitas ka, et nad on hingamispäewa väga pühaks pidanud, kuna sel päewal Jumal on puhanud oma loomistööst ja Jeesus Kristus on hauas hinganud pärast oma töö lõpetamist maa peal. Aga kolmekümne aasta eest on hingamispäew ametliku puhkepäewana ära kaotatud. Siiski wiimasel Abesfiinia piiskopide konwerentzil olewat jälle otfustatud hingamispäewa võimalikult pühaks pidada ja kõigist juurematest töödest sel päewal loobuda.

16. aastasaja algul on Ethiopia elanud läbi väga raskeid aegu, kuna ta oli Aafrikas kaitsemüüriks islami woogude vastu. Kogu maad on laastanud metsikud muhamedlised sõjawäed. Kuid wiimaks õnnestus abesfiinlastele portugallaste abil päästa mitte ainult oma maad ja usku, waid ka osalt takistada islami lewimist mujal Aafrikas. Kuigi ka nüüd on osa rahwast muhamedlased, siiski on ristiusk ülekaalus ja maksab riigiusuna.

Wiimastel aastatel muudab ka Ethiopia pikkamööda oma igiwana iseloomu ja lubab tsivilisatsioonil ikka enam juuri kinnitada. Suurt osa edendab selles keiser Haile Selassie I. ise, kes väga erineb oma eelkäijatest. Ta on eurooplaste keskel üles kaswanud, on saanud hea hariduse ja on andekas ja tark walitseja, kes

püüab alata oma maad tõsta ja tsiviliseerida.

Ka mõne juhi poolt on nähtaw püüe wananenud eluviise kaotada. Kuid neid on üksikuid. Asi on nõnda: väliselt, eurooplastele on nad küll püüdlikud end näidata moodsjate kultuurinimestena, kuid seespool asub aastatuhandeid wana ürginimene.

Konserwatiivsed juhid sünnitawad kaunis suuri raskusi uuendustele ja reformidele, nii näiteks koolidele, haigemajadele ja teistele hädategewatele asutustele. Ma tahaks nimetada ainult ühe tõsiasja. Viieteistkümne aasta eest töötas Abessiinia sõjaminister iialgi omas elus sõita autoga. Ta jäi ka oma lubadusele truuks kuni oma surmani. Kuid oma eluajal ta pidi weel suurema „wastumeelsuse“ läbi elama. Prantsusmaa saatis temale kingitusena kaks sõjalennukit. Seda wõttis ta haawamiseks Abessiiniale ja oli nii wihane, et ei lasknud lennukel kordki pealinna tulla, waid käskis wiibimata Prantsusmaale tagasi saata. — Kuid aegamööda kaowad need suured mustad pilwed ja siin ja seal langeb ka päikesekiir.

Noorem põlv on palju liberaaljem. Ta ihaldab kõike, mis on uus. Ta on edasipüüdlilik, armastab koolis käia ja on õppimishimuline. Kuid ainult vähestel on seda kallist wõimalust. Ainult mõnes üksikus suuremas keskkohas on misjon koole awanud, kus väikesed abessiinlased katshwad teha suure usinuse ja kannatlikkusega oma efimesi samme hariduse alal.

Dr. W. Burmals.

Dr. W. Burmal (seisab) ja teised taastõelised Desse haiglas, Abessiinias.

Kristlasteks saanud õnnelik hiinlastest abielupaar.

Arstlik misjonitöö Majitas.

See oli üks wana ehitus omatehtud telliskiwidest, mida meie tarwitafime haiglana. Maja oli kaunis awar ja ühes ruumis oli isegi tsemendist põrand. Ühel hommikul, nagu harilikult, läksime jälle haiglasse ja suur oli meie üllatus nähes, et sellest on järel weel waid wared. Lagi ja seinad olid muutunud suureks rufuhunnikuks. Otsides selle äkilise kokkumariemise põhjust, awastafime, et seda tööd olid teinud walged sipelgad.

Pärismaalased-usklikud lubasid meile murēt-seda materjali ning ehitada ulesse uue maja. Hiljuti oli meil rawimisel üks naisterahwas, keda krokodil oli wiinud järwe. Ta käsi oli tugewasti purustatud, kuid meil õnnestus seda parandada. Rawimise ajal jutustafime talle Jeesusest. Ta sai sellest väga huwitatud ning hakkas külastama meie palwelat. Samal ajal rawisime ka üht väikest last, kes oli kukkunud tulle ning end tugewasti ära põletanud. Ta üks põsk oli põlenud läbi. Rahju oli wadata seda väikest kannatajat. Kuid Sumal õnnistas meie jõupingutusi ja laps sai terweks.

S. A. Matthews.

Koolid Brasiilia džungles.

E. G. Willfors.

Meie misjonäre te võite leida ka Brasiilia fiidames, kus elavad metsikud indiaanlaste suguharud. Mõned neist juhtuvad meile sõbralikult, kuid mõned ka vaenulikult. See metsaerahvas kannab puudulikku riietust, kuid sageli jätavad nad ka needki katted kõrvale. Et nad nii metsikud on, siis leidub nende hulgas suguharusid, kellede juure pole pääsu leidnud veel ükski walge inimene.

Uruguai jõe ääres on meil misjonijaam. Sääal õpetatakse indiaanlasi korralikult maad harima, maju ehitama ja riietuma. Samuti on sääal ka kool, kus nad õpiwad lugemist ja kirjutamist. Sellest koolist saadame wälja noori pärismaalasi-ewangeliste, et nad asutaksid samasuguseid koole teiste suguharude juures. Selleks õpiwad nad ära ka selle suguharu keelemurde, kelle juure nad tööle asuwad. Sääal siis tööline koos oma naisega ehitawad omale maja, hariwad maad, ning õpetawad teisi indiaanlasi tegema samuti. Oma wäikestes koolides õpetawad nad elanikke lugema ja kirjutama portugaalial keeles. Naisi õpetatakse ketrama ning kuduma, et neil oleks wõimalus ise endile riideid walmistada puuwillast, mille kaswatamise nad samuti selgeks õpiwad. Sääraste praktiliste õpetuste tagajärjed on imestamiswäärised.

Misjonijaamal on ka hästi korraldatud haigla. Nasta jooksul leiawad sadanded haiged sääal tasuta rawimist, kuid arst rawib haigeid ka wäljaspool haiglat, tehes ringreise ümbruskonnas. Nii saawad nad abi mitte ükski oma kannatustele, waid nad õpiwad ka korralikuid ning paremaid eluwiise.

Sao=Paulo, Brazil.

Millele peawad olema tänulikud naised paganamail.

R. G. Tutty.

Naiste saatus paganamail on wäga karm. Nad näewad palju waewa, kuid mingisugust tasuta ega tänu ei saa nad selle eest oma meeselt. Mehed on sääal waid eesõigustatud pool, on isandad ja omanikud.

Wõrreldes neid naisi paganlikus olekus ning hiljem wabadena Lunastajas, kes neid armastab, peab tunnistama, et wähe on määratu suur. Kuid just nende õnnetute rõõm ja õnn

juulgustawadki misjonäre kannatama kõiki neid raskusi, millistega neil tuleb oma töö juures kokku põrgata.

Raksteist aastat tagasi, siis, kui meie just alustasime endi tööd sellel saarel, kogunesid meie juure naised katmatult, saadetuna kogu külla ligadest ja koertest. Mõni aasta hiljem aga kandsid nad juba korralikku riietust. Nende nägudel peegeldus tänulikkus; endine kartlikkus ning hirm olid sääalt sootuks kadunud. Sama muudatus kordus ka kahes teises kohas, kus meie töötasime.

Üks wana naisterahwas, nimega Dshaurora, jütustab, et oma nooruspäewil, enne esimesi misjonäre, ta näinud palju ohwreid, wangistatud suguharude wahelistel lahingutel, seotuna waiade külge, kellede küljest lõigatud tükkikeste haawal liha ning säälsamas ohwriate filme all küpsetatud seda ning söödud.

Kui misjonitöö alustas oma tegewust selles külas, Dshaurora jälgis hoolega ewangeeliumi mõju teiste juures, kuid ise siiski wiivitas selle wastuwõtuga. Kuid kui ta oma täiskaswanud pojad õppisid lugema ning kirjutama ja said kristlasteks, mõjus see ta südamele pehmemawalt ning nüüd on ka tema õnnelik wabaduses, mille omas ewangeeliumi läbi. Rahus ja rõõmus weedab ta oma wanu päewi, ümbritsetud kõikide armastusest.

Marovo=Laguun, Saalomoni saared.

Salomoni saarte elanikud paluwad ehitada foolimaja.

Üks Borneo saarte pärismaalaste päälkuiust ühes oma naisega.

India — raskuste maa.

On tungivalt tarvilik, et me teie meele tuletaksime need sajad miljonid elanikud, kes elavad Lõuna-Aasia maa-alal. — Aldiselt ägavad siin paganlikkuse koidikutes 335 miljoni inimest, see on üks viiendik terveist inimkonnast. Indias üksinda, mis on pool nii suur kui Ameerika Ühendriigid, elab peaaegu kolm korda nii palju inimesi, kui seal. Kui me võtame viis suuremat meie tööpiirkonna osa, näiteks Põhja-Euroopa, Lõuna-Ameerika, Aafrika, Kesk-Ameerika ja Austraalia divisiooni, siis on neendes kokku ikka 10 miljonit elanikku vähem kui Lõuna-Aasia osakonnas üksinda. Kui nüüd teame, et siin elab nii palju inimesi, kes peavad kinni olema pimeduses, siis teame ka, et õnnistuskuulutus, mida omame, teeb meid ka nende võlglasteks.

Te juba teate nii mõndagi sellest, millistes oludes inimesed siin elavad. Inimesed siin on olukordade läbi nõnda seotud, et peaaegu või-

mata on neid päästa. 92 protsenti India elanikkudest ei oska lugeda ega kirjutada! India on sõna tõsisel mõttes vastolude ja takistuste maa. Mõnede üksikute käes on suur rikkus, kuna suur rahvamass elab kohutavas vaesuses. Tõendatakse, et üheksa kümnendikku inimestest kannatavad alatoitluse all.

Siia juure tuleb veel keelte raskus, sest Indias on umbes 222 keelt. Paljud neist on muidugi vähema tähtsusega, kuid teisi räägitakse jälle miljonitest inimestest, kellele me ei ole veel kuulutust viinud.

Rohkem aga, kui see kõik, teeb raskust India usuõpetus oma mitmesugustes kujudes. 218 miljonit inimest Lõuna-Aasias elavad hinduismi rikkuva ja tuimendava mõju all; 42 miljonit elavad buddismi pimeduses, kuna 70 miljonit on andunud waleprohwet Muhameedi õpetusele. Ainult 5 miljonit India 335 miljonist on kristlased. Mõtlege ometi! 330 miljonit teenivad ebajumalaid, kuna ainult 5 miljonit tunnistavad end kristlasteks.

A. W. Cormak.

Eritrea futse.

„Eks teie ei tea, et teie ihu on püha Waimu tempel, kes teie sees on ... seepärast austage Jumalat omas ihus ja omas waimus.“ 1. Korint. 6, 19—20.

Need apostli sõnad on meie, misjonäride jaoks suure tähtsusega, kes meie töötame Aafrikas ja puudume kokku inimestega, kes teavad väga vähe ehk mitte sugugi terwishoiust ja puhtusest. Pole kerge sellel maal õpetada inimesi ning sisendada neile terwishoiu põhimõtteid. Abesüünlaste ettekujutus arstiteadusest on rajatud enamalt jaolt ebajule. Nende rohud peamiselt koosnevad kuulmatuist aineist. Toon siin mõned näited, et lugejale võimaldada ettekujutust, kuidas ravigakse siin ettejuhtumaid haigusi.

Rahahaiguste vastu tarvitavad nad segu, mis koosneb puuwilla-seemnetest ja hästi kuivatatud harilikust hiirest. Seda tarvitatakse pealöödmiseks. Pidalitõve, mis on sääl harilikuks haiguseks, ravigakse määrdega, mis on valmistatud kassi wurest ja wõist. Pleuriidi ja kopsupõletiku vastu tehakse löikeid mitmele poole kehale. Beri, mis woolab neist wärskelt löigatud haawust, kogutakse „kakini“ wõi arsti poolt sarwe wõi kõrkjasse. Wahel tarvitatakse ka palju karmimat rawimist: õnnetu haige rind torgitakse läbi punaseks aetud rauaga. Mõnikord jälle valmistatakse sawist plaastrit ning pannakse need haigele kohale.

Mustus, nakkawad haigused, puudulik riietus ja siifilis on põhjusteks haigestumistele paisetega. Hüsteeria ja epilepsia on sääl sage-

dased, eriti naiste seas. Abessiinlased mõtlewad, et krambid säärastel haigustel on tingitud kurjadest waimudest ning sellepärast nad peksawad haigeid piitsjadega ning pilluwad kiwidega olles weendunud, et waid jellisel teel wõiwad nad wiimastest saatana wälja ajada. Wõite ette kujutada, millises olekus on see õnnetu olewus pääle kõiki neid hoope! — Sageli jääwad nad lamama maa peale päewade wiisi, olles wõime- tud tegema wähi matki liigutust.

Uus ilmawaade muudab paganad ümber, tehes neid õnneliktudeks inimesteks.

Wanad haawad parandatakse kas tulega wõi plekiga, millega kaetakse haige koht, mis enne seda on määritud abessiinia wõiga, wahaga wõi härja raswaga wõi kaetakse haige koht ahwi lihaga. Inimesi sääraste wäärarusaamis- tega pole kuigi kerge tuua äratundmisele, et inimene on loodud Jumala näo järele. Kuid waatamata sellele sünniwad siiski imed. Kolme- kordne inglikuulutus kogub jumalarahwast igast rahwusest, suguharust ja keelest. Sellel maal wiimaste kolme aasta jooksul on paljud hinged wõtnud wastu Jumala tõe ja ütlewad endid lahti kõigest, mis on kõlbluseta ning wale.

Kuis wastame meie neile kutsetele? — Kuidas kohtame neid hingi, kes janunewad tõe järele ning wajawad meie abi? — Kuidas kergendada nende inimeste kannatusi, kes on samuti Jumala lapsed? Nad kannatawad kohutawalt: haigus sünnitab neile walu ja kurnab neid pikkamööda, häwitades nii ihu kui hinge. Sõbrad ja wennad, ärge jääge kurdiks neile meeleheitlikkudele, ahastawatele kutsetele! Armastus ja halastus puudutagu teie südameid, ärge wiivitaugu ükski käsi abiwalmilt wälja sirutamast. Sumal tasub teile rikkalikult ja hinged, kes praegu wiibiwad weel pimeduses, saawad õnnistama teie nime.

G. Sabatino.

Külakoolid Merikos.

G. E. Moon.

Meie külakoolid püüawad rahuldada suurt teadmiste puudust, mis walitseb Meriko kauge- mais nurkes. Uhes mägises ümbruses, kus haridus äärmiselt madalal astmel, on meil isegi seitse kooli. Et aga kõigil pole wõimalik kooli ilmuda, külastab kooliõpetaja kõiki ümberkaud- seid asundusi. Päewa jooksul õpetab ta asun- dustes lapsi. Ohtul aga, kui kõik wälised tööd on lõppenud, koguwad kooli ka täiskaswanud.

Meie asutustesse saabub palweid igalt poolt inimestelt, kes janunewad õpetuse järele, kuid kahjuks ei saa meie neile wastu tulla, kuna käesolewal ajal pole meil ühtki õpetajat käe- pära.

Rejet metsinimesi Borneo saarel.

J. W. Rowland.

Siljuti alustasime oma tööd ühe suguharu juures, nimega Muruutsid, kes asuwad Briti Põhja-Borneos.

See rahwas on läbiimbutatud ebausust ning selle tõttu elab alalises kartuses kurjade waimude eest. Sõdade ajal, mis nad peawad teiste suguharudega, koguwad nad sõjasaagina skalpe, milledega väga uhkustawad. Nad on väga metsikud ning selle tõttu mõnedes maakoh- tades on üksikute rändajate elu hädaohus. Nende waimline seisukord on halatsemiswäärt ja otse sellepärast wajawad nad tungiwalt meie abi, kes me oleme tunda saanud Sumala armu wäge. Meie püha kohus on jagada nendega õnnis- tusi, milliseid ise oleme saanud ewangeeliumi läbi, et ka nemad wõiksid tunda parema elu rõõmu.

Briti Põhja-Borneo.

Pimedusest valgusesse.

Uhes Briti- ja välismaa piibliseltji teadaandes jutustatakse kellegi kolportööri järgmist kogemust Jaapanis. Tema oli tegem küllas, mis koosneb 430 majast. Saadetuna Miyamoto nimelisest mehest, tegi ta palju küllaskäike ja müüis 400 piibliosja. Sellel oli erakorraline tagajärg ja oli alust, et inimesed ütlesid: „Meie tahame hea meelega uskuda kristlikku õpetust, kui ta on Miyamoto usk“. Kuidas sai aga see jaapanlane sellega hakkama, et hakata Jeesuse Kristuse jüngriks? Ta ise teatas sellest kolportööridele järgmist:

Seitsmeteistkümnenda-aastaselt sõbrustas ta 24-

gitud Uus Testament. Ka Miyamoto oli saanud ühe, kuid oli pannud selle kõrvale.

Kui wangimajas puhkes segadus, langes Uus Testament, mille noormees oli täiesti unustanud, kapißt alla temale pähe ja sealt põrandale, kuhu ta jäi lahtiselt lamama. Kui ta tahtis seda üles tõsta, langesid ta filmad järgmistele sõnadele: „Tulge minu juure!“ Ta luges neid uuesti ja uuesti, neil oli temale mõju. Kes on see „minu“? Kas on olemas isand, kes saadab kutse waelele karistusalusel? Kuni hilise ööni liigutasid teda need mõtted ja hommikul olid jällegi tema meeles sõnad: „Tulge minu juure“. Siis õfustas ta küsida wanglailemalt, kes on see „minu“?

Meie arstliku misjoni mootorpaat „Luzeiro“ Amazoni jõel.

aastase küllanoormehena. Nende läheduses elas kuri inimene, kes oli külla hirmutiseks. Erilisel pidas ta filmas Miyamotot ja tema sõpra ja ähwardas neid tappa. Siis õfustasid need oma poolt koristada teda teelt. Wanem sõber juhtis nooremat teo täidewiimisele, hästi teades, et Miyamoto ei aimanud tagajärgi. Ta laskis walmistada temale sõõmaaja ja walas temale weini seni kui ta oli joobnud. Selles seisukorras peitis ta enda, luuras waenlast ja laskis ta furnuks kui see tuli teed mööda. Nüüd põgenesid sõbrad, kuid leiti peagi üles. Wanem kui algataja, mõisteti surma, Miyamoto aga eluaegsesse wangistusesse. Wangimajas, kuhu teda wiidi, jattus ta kokku mäsajatega, kes peagi kawafesid põgenemiskatset. Urwamiste lahkuminekud wiisid korrapärasele mäsajule.

Sel ajal seisis karistuskoht kristliku wafitseja juhatusel all ja igale karistusalusel oli kin-

Jutuajamine lubati temale. Walitseja watas: „Neid sõnu on rääkinud Jeesus Kristus, Jumala Poeg, kes suri Kolgatal, et päästa sind sinu pattudest. Usu temasse ja tema õpetusesse ja Jumal annab sulle andeks! Loe oma piiblit hoolfasti ja peagi paned sa tähele, et sa wajad oma õnnistegijat.“

Miyamoto, kes hiljem jutustas oma ümberpööramislugu kolportööridele, ütles, et ta tol korral on tundnud, et ta on patune. Ta püüdis lugeda oma Uut Testamenti; kuna ta aga nii paljustki ei saanud aru, waiibus tema agarus ja aegamööda ununes see wafejuhtumine.

Uhel päewal juhtus midagi, mis muutis ta elu alatiseks. Ta sai kirja oma isalt. Miyamoto noorem wend, kes käis kõrgemas koolis, sai kiiduwäärt tunnistuse. Kadedusest selle üle pilkasid teda tema kaasõpilased, et ta wend on päewawaras ja on wangis. See tõi noor-

mehele suure kannatuse ja kui wanemad nägid tema walu, ütles isa: „Ma kirjutan oma raisku läinud pojale“. Ta tegi seda ja tõstis esile, et kogu perekond on tema läbi häbistatud, lišades: „Ma süüdistan iseennast; sest kui sa olid kümneaastane, olin ma liig waene sinu kooli saatmiseks. Seeläbi sattusid ja halba seltskonda ja said kurjategijaks. Kui sa kord tohid koju pöörata, pole mind enam olemas ja see on arwatawasti minu wiimane kiri sinule. Palun, pööra end ümber enne, kui sa tuled koju; meie kõik ootame sind.“

Kui Miyamoto luges neid ridu, ei saanud ta enam pisaraid tagasi hoida. Kas on olemas halwemat poega, kui olen mina?“ küsis ta.

Kõik kirjad käiwad läbi wanglajuhatusel käte. Peale seda, kui Miyamoto oli saanud oma isa kirja, kutsuti ta wanglailema juure ja jutuwajamisel temaga tunnistas ta kõik oma patud üles ja sai oma süü andeksandmise. Ta oli järgnenud Jeesuse kutsule. Sellest päewast peale algas temale uus elu. Ta luges oma piiblit täielise innuga ja pidas end järgneval ajal nii hästi ülal, et ta sai tasu ja hiljem saawutas täielise armuandmise. — Tema läks tagasi oma kodukülla, kuid ei leidnud oma wanemaid enam elusatena.

Kuigi see hoop temale äärmiselt walus oli, kandis ta seda üle mehelikult ja pühendas kogu oma elu täielikult sellele, kes tema elu oli ümber muutnud. Ta on weel täna kogu oma ümbruskonnale eeskujuks ja tõenduseks ewangeliumi ümbermuutwast wäest.

Häädte tegewus on selge häätegu.

Kõigile inimestele ei meeldi hääd teha, ligimeest aidata, anda osakest omast omandusest teisele, kellele tarwis wõimaldada wähegi inimwäärilist elu. Seda teha on neile raske ja tüütu. Tahetakse olla agresiiwne, kõike endale saada, endale omandada, endale jätta ja endale kulutada. See on niiwõeldata inimese loomusund. Juba laps tahab iga lähedal olewat asja enda kätte ja see läheb otseteed suhu. Aga täiskaswanile ei oleks omandamistung wäga loomulik. Inimene arenedes peaks õilistama selle tungi. Nõemele peaks astuma töötahe, tahe jõuda elus edasi ja olla inimkonnale wääriline ja kasulik, mitte wõttes, waid andes inimkonnale, halastades armõtule, õnnetule ja hädalisele, tänulikkusest oma parema elujärje pärast.

Rahjuks aga ei ole see õilis joon üldine. Elu on weel puhtal kujul säilitanud selle algelise tungi: soow ainult ise olla, ise elada.

See soow ei jätta inimese hinge midagi ilusat, midagi õilist, see tühistab inimese elu. See surub maha halastuse ja toob inimesele endale aina kahju. See piüü on maailmale kõige suurem õnnetus. See piüü on saanud juba massiwahteks. Ja sellel on suur wõim, see on kurjuse ja halbuse seeme. See äratab tundeid, juhib jooksjaid waledele radadele. Elu on läinud wanaks ja koormawaks selle läbi. Nii koormawaks, et miljonid inimesed kõikides maades seisawad raske küsimuse ees: mis tuleb nüüd?

Suured maa-alad ja maajaod on jäetud pimedusse ja neile tehakse päälegi liiga. Ja haritud maades on elamisolud muutunud nii kitsaks, et häda ja armetus on igal pool. Maailmas on rikkust ja wara mitmekordfolt suuremale elanikkude arwule kui praegu, aga maailm ei saa elada. Süüdi on siin suurema jao inimeste huwid, soow ainult ise elada.

Õilfam on anda ja awitada. Sellega ei kaotata weel midagi wõrreldes nende ülearuustega, milleks wälja antakse ja kulutatakse ja sääljures õnnetuks saadakse. Peame jõudma mõistmisele, et sel raskel ajal ei saa meie edasi ega õnnelikuks külma elu eest wõitlusega, waid armastuse ja awitusega.

On olemas ka häid inimesi. Ja nende abil piisib weel maailm. Maailma hoiawad alal need, kel südamel ligimese käekäik.

Häädus on omakasupüüdet ja hääduse enese pärast.

Õdeline kristlane tunneb endas fundi häädusele. Tema usk awab temale otjatu summa põhjusi, olla hääd ja teha hääd.

Häädus pidi alguses maa pääl moodustama paradüüsi. Aga nüüd ta parandab haawu, mis illekohus lööb. Näljastele murtakse leiba, kurwadele antakse troosti, kannatajatele lohutust, meeleheitjatele lootust, nõrkejatele kinnitust, haigetetele abi ja patu wangidele kuulutatakse lahtilaskmist ja pimedatele maajagudele wiiakse ewangeliumi walgust ...

Kristlik õpetus elati läbi selle poolt, kes seda mõtle andnud. See sai toeks ja jõuallikaks kõigile, kes selle järele elawad. Ja kui meie selle järele talitame, end harjutame hääd tegema, siis meie elu muutub wääriliefmaks, rikkamaks ja õnnelikumaks.

Armastus ei otfi oma kasu. Armastus ei wäsi iial ära.

Seepärast ainult häädte tegewus on selge häätegu.

H. B.

S.-p. Adv. Kog. Balti Unioni Misjoniseminar.

Tänuavaldus.

Avaldan siin Seitsmenda-päewa Adventistide Üleilmse Kestkorralduse nimel kõigile neile südamlitku tänu, kes on annetusetega toetanud meie misjonitööd.

Kõik need annetatud summad, ja veel palju rohkem, on ära tarvitatud misjonäride saatmiseks pagana maadele.

Oleme püüdnud selle lehe kaudu sõnas ja pildis anda osalisti ülevaadet meie misjonitööst.

Et seda inimarmastuse tööd ka tulewitus edendada võiks, selleks pöörame selle „Lõitustänu Lehega“ jälle Teie poole ja palume selle töö jaoks lahtet toetust.

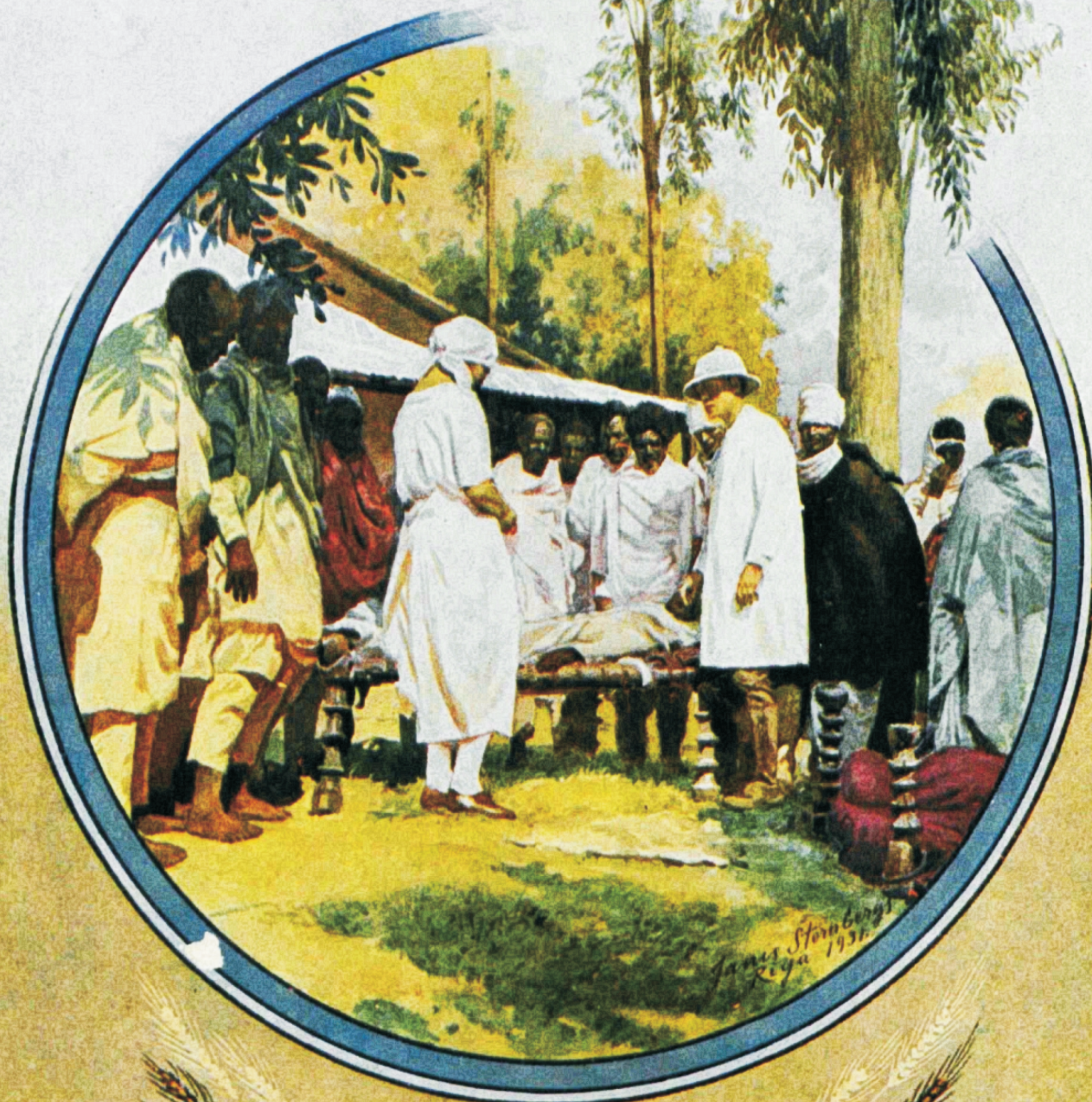
Täname Teid siin südamlitult ette.

J. L. Shaw, S.-p. Adventisti Kog. Üleilmse Kestjuhatusje kasfapidaaja.

Lahteks tähelepanemiseks!

Kui teegi, kes seda lehte lugenud, tunneb tungi midagi inimarmastustöö edendamiseks ohwerdada, olgu see ükstõit kui wäikene summa, siis wõetatse seda alati tänuga wastu ja toimetatakse ausasti annetuse sihtkohta edasi, seda „Misjoniteadetes“ twiteerides.

Anded saata selle lehe wäljaandetohta aadressil kasfapidaajale *Mary Sats'ale.*

Arstlit misjon Abessinias